

Pieter van der Arend

Pieter van der Arend

Een overzicht van 20 jaar schilderen

Schrijver: Diana van der Arend
Coverontwerp: Pieter van der Arend
ISBN: 9789403608792
©Pieter van der Arend

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	6
Inleiding	7
De Zee	13
De Polder	24
Winterse taferelen	39
Italië en Frankrijk	49
Bloemen	55
Dansen in het zonlicht	69
Vergezichten	75
Modern	88
Opdrachten	98
Epiloog	111

Voorwoord

In dit boek heb ik de verzameling schilderijen opgenomen, die mijn vader heeft geschilderd in de afgelopen twintig jaar, dus de periode van 2000 tot en met 2020.

Veel dank aan mama en Iris, Karin en Oscar en de andere mensen die me hebben geholpen met het verzamelen van zijn schilderijen.

Ik hoop dat mijn lieve vader nog vele jaren in goede gezondheid schildert en ons verrast met zijn mooie impressionistische kleurrijke schilderijen.

Wij - mijn moeder, mijn zusje, Sophia, Isabelle, Vincent, Dominique, John, Cees, Toby, Karin, Oscar en Anita - houden zielsveel van hem.

We hopen dat hij nog heel lang kan genieten van het leven en veel kan schilderen!

Laren, 2 oktober 2020

Diana Paans – van der Arend

Inleiding

Pieter van der Arend wordt geboren op 30 oktober 1938 in een huis langs de Schie in Overschie onder de rook van Rotterdam. Als hij twee jaar oud is breekt de Tweede Wereldoorlog uit. Rotterdam wordt zwaar gebombardeerd. Zijn vader wordt opgeroepen om te gaan werken in Duitsland, zodat zijn moeder met twee kleine kinderen achterblijft. Ze hebben het zwaar. Zijn moeder verricht af en toe wat verstelwerk en trekt er dagelijks op uit om nog wat te eten te regelen. Pieter brengt grote delen van de dag in bed door omdat het te koud is en er geen brandstof meer te vinden is om de kachel nog te stoken. Het is een bitter zware tijd, die het gezin gelukkig nog maar net weet te overleven. Als Pieter naar de kleuterschool mag, wordt dat geen succes. Hij wordt vanwege een grapje opgesloten in de kast, trapt die per ongeluk open en hoeft vervolgens van de leerkracht niet meer terug te komen naar school. Pieter zwemt - zonder zwemles te hebben gehad - op jonge leeftijd de Schie over en geniet na de oorlog samen met zijn vrienden van een relatief onbezorgde fijne jeugd- en tienertijd. Hij sluit vriendschappen die hij zijn hele leven zal blijven koesteren.

Na de oorlog is er behoefte aan allerlei ambachtslieden. Pieter gaat naar een MTS en volgt daarna een opleiding tot scheepswerktuigkundige. Als hij bijna 19 jaar oud wordt lonkt het avontuur. Hij monstert aan bij een zeevaartmaatschappij. Uiteindelijk zal hij ongeveer tien jaar van zijn leven doorbrengen aan boord van zeeschepen. De “wilde vaart”. Als ze vertrekken uit een haven, weten ze nooit precies wat de daaropvolgende bestemming zal zijn. Zijn eerste reis duurt bijna twee jaar. Hij maakt kennis met vreemde exotische oorden, vaart door het Panamakanaal, het Suezkanaal en komt thuis met verhalen over een wasbeertje dat cola te drinken kreeg aan boord en een eindeloos repertoire van moppen en sterke verhalen. Zijn taalgebruik verandert. Hij verwerkt allerlei Amerikaanse uitdrukkingen tussen zijn Nederlandse zinnen door en zegt ‘Let’s go’ en ‘One for the road’ tegen zijn vrienden en zingt ‘Rock around the clock tonight’. Tussen de reizen door maakt hij goed gebruik van zijn studieverlof en hij werkt zich op tot tweede boordwerktuigkundige. Als hij weer eens terug is in Overschie om te leren voor een examen komt

hij de grote liefde van zijn leven tegen. Elisabeth Blankers, ze is op dat moment 18 jaar oud en 8 jaar jonger dan hij. Ze wordt door haar vriendinnen gewaarschuwd voor Pieter, die als rokkenjager te boek staat en al menig meisje thuis heeft gebracht, maar ze valt als een blok voor hem. Hij nodigt haar uit voor een avondje naar de film en een paar dagen later, als ze een strandwandeling maken, doopt hij haar tot zeemansvrouw.

Twee jaar later in juni 1967 trouwt Pieter, die door zijn vrienden Piet wordt genoemd, met Elisabeth, zijn Elsje. Het wordt een steengoed huwelijk. Ze zijn verliefd tot over hun oren en schrijven elkaar wekelijks 'centimeters' dikke brieven. Els maakt nog een reis mee aan boord, maar dan besluit Pieter dat het leven op zee hem niet langer gelukkig maakt. Hij wil een baan gaan zoeken aan de wal en meer thuis zijn bij zijn vrouw. Zijn collega's doen nog een poging om hem over te halen en terug te laten komen op zijn besluit, maar het mag niet baten. Hij zegt zijn zeemansbestaan definitief vaarwel. Hij start eerst in de Botlek bij een chemisch bedrijf, maar besluit na een paar dagen (!) dat dat niets voor hem is en begint daarna bij Van Splunder Funderingstechniek, een dochtermaatschappij van de Stevin Groep. Zijn maandloon ligt bij Van Splunder een stuk lager dan hij gewend is, maar het blijkt ondanks het initiële lagere loon een verstandig besluit te zijn, want hij maakt carrière en wordt een paar jaar later directeur van de club.

Na tien jaar wordt hij regio-directeur van Van Hattum & Blankevoort, een andere groepsmaatschappij van de Stevin Group, die inmiddels Koninklijke Volker Stevin Groep heet. Hij vertelt thuis vol trots over de Oosterscheldekering, de unieke technieken die worden toegepast en de drie speciaal daarvoor gebouwde schepen Mytilus, Cardium en de Ostrea. De Mytilus, de Ostrea en de hulpbrug naar de Neeltje Jans koopt hij van Rijkswaterstaat. Een aantal elementen zijn later hergebruikt voor andere projecten. Hij neemt zijn vrouw en kinderen mee naar de peilerdam in aanbouw en andere grote 'bouwputten' in Nederland.

Als Pieter 50 jaar wordt is 'zijn club' aan de slag met de fundering van het nieuwe hoofdkantoor voor Nationale Nederlanden aan het Weena in Rotterdam. Op een van de hoogwerkers wordt metershoog boven de bouwput door zijn team een grote witte banner opgehangen met de tekst 'Piet van der Arend 50 jaar.' Hij zal tot zijn pensionering bij de groepsmaatschappij van het latere VolkerWessels actief zijn. Na zijn pensionering is hij nog een aantal jaar als adviseur betrokken bij de Stena line.

Pieter en Els krijgen samen twee dochters, Diana en Iris. Deze foto is gemaakt op radarstoomboot De Majesteit, een schip dat als enige in Nederland wordt aangedreven door een authentieke stoommachine. Hier heeft Pieter op grandioze wijze met een spetterende vuurwerkshow afscheid genomen als directeur van Van Hattum & Blankevoort (regio Zuid).

Piet en Els maken een aantal verre reizen met collega aannemers en bezoeken onder meer Zuid-Afrika, Hongarije, Portugal en Thailand. Ze brengen als hun oudste dochter 18 jaar wordt met het hele gezin een paar weken door in Bolivia, Zuid-Amerika.

Hij vraagt zijn familie, vrienden en relaties om in plaats van een cadeau voor zijn 50ste verjaardag een bedrag over te maken. Hij vult het totale bedrag zelf nog aan en doneert het gehele bedrag aan een weeshuis in Bolivia in de buurt van Cochabamba. Met de donatie kan een nieuw stenen gebouw worden neergezet voor de kinderen. Als dank voor deze donatie wordt op een plaat in de gevel van het weeshuis vermeld dat de bouw door hem is gefinancierd.

Pieter en Els vieren hun 40ste trouwdag tijdens een super gezellig lang weekend op de SS Rotterdam samen met hun dochters, schoonzonen en alle kleinkinderen. Ze worden aan het begin

van de avond vrienden met de pianiste, die hun verzoeknummers speelt en beleven een onvergetelijke avond in de nachtclub aan boord.

Na zijn pensionering start Pieter met schilderen. Hij krijgt een schildersezels van zijn dochter Diana met verf en linnen en gaat van start. Ongehinderd door enige vorm van scholing of beheersing van de basistechniek van het schilderen. Hij 'smijt' zijn eerste scheepje met acrylverf op het doek en schildert, tot groot vermaak van zijn dochter, de zee er pas daarna omheen. Hij ondertekent het schilderij met Pieter van der Arend 2000. Gelukkig blijkt hij een snelle leerling te zijn. Drie jaar later, in 2003, schildert hij ongeveer hetzelfde onderwerp opnieuw.

Geschilderd door Pieter van der Arend in 2003. Acrylverf op doek.